

- 3) Brání ustanovení 4 rámcové dohody takové vnitrostátní právní úpravě, jako je čl. 20 odst. 1 legislativního nařízení 75/2017 (jak je vykládán ve výše uvedeném ministerském oběžníku č. 3/2017), která sice uznává možnost stabilizovat vědecké pracovníky na dobu určitou zaměstnané ve veřejných výzkumných institucích – ale pouze pokud byli zaměstnáni ve službě alespoň tři roky do 31. prosince 2017 – nicméně tuto možnost neposkytuje univerzitním vědeckým pracovníkům na dobu určitou, a to pouze z důvodu, že čl. 22 odst. 16 legislativního nařízení 75/2017 navrátí pracovní poměr, byť zákonem založený na pracovní smlouvě, do „režimu podle veřejného práva“, navzdory tomu, že čl. 22 odst. 9 zákona 240/2010 podřizuje vědecké pracovníky výzkumných institucí a univerzit stejnému pravidlu maximální délky trvání, kterou mohou mít pracovní poměry na dobu určitou uzavřené, ve formě smluv uvedených v následujícím článku 24 nebo výzkumných grantů uvedených v tomtéž článku 22, s univerzitami a výzkumnými institucemi?
- 4) Brání zásady rovnocennosti, efektivitu a užitečného účinku unijního práva, s ohledem na výše uvedenou rámcovou dohodu, jakož i zásada zákazu diskriminace obsažená v ustanovení 4 této dohody, takové vnitrostátní právní úpravě [čl. 24 odst. 3 písm. a) zákona 240/2010 a čl. 29 odst. 2 písm. d) a čl. 29 odst. 4 legislativního nařízení 81/2015], která, i při existenci právní úpravy použitelné na všechny veřejné a soukromé pracovníky, jež byla naposledy zahrnuta do tohoto nařízení č. 81 a která stanoví (počínaje rokem 2018) maximální délku trvání pracovního poměru na dobu 24 měsíců (včetně prodloužení a obnovení) a podřizuje využití zaměstnaneckého poměru na dobu určitou u veřejné správy existencí „dočasných a výjimečných potřeb“, umožňuje univerzitám přijímat vědecké pracovníky na základě pracovní smlouvy na dobu určitou v délce tří let, která může být prodloužena o dva roky v případě pozitivního hodnocení výukových a vědeckých činností vykonaných v tomto tříletém období, aniž by uzavření první smlouvy nebo prodloužení podřizovala existenci těchto dočasných nebo výjimečných potřeb univerzity, přičemž jí dokonce umožňuje na konci pětiletého období uzavřít s touto nebo jinými osobami ještě jinou smlouvu na dobu určitou stejného typu, a to za účelem naplnění těchto výukových a vědeckých potřeb souvisejících s předchozí smlouvou?
- 5) Brání ustanovení 5 výše uvedené rámcové dohody, také s ohledem na zásady efektivitu a rovnocennosti a výše uvedené ustanovení 4, aby takováto vnitrostátní právní úprava [čl. 29 odst. 2 písm. d) a čl. 29 odst. 4 legislativního nařízení 81/2015 a čl. 36 odst. 2 a 5 legislativního nařízení 165/2001] neumožňovala univerzitním vědeckým pracovníkům přijatým do zaměstnání prostřednictvím smlouvy na dobu určitou v délce tří let, kterou lze prodloužit o další dva roky [podle výše uvedeného čl. 24 odst. 3 písm. a) zákona 240/2010], následné založení pracovního poměru na dobu neurčitou, přičemž v italském právním řádu neexistuje jiné účinné opatření způsobilé zabránit a sankcionovat zneužití využívání po sobě jdoucích pracovních poměrů na dobu určitou ze strany univerzity?

(¹) Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 175, 10.7.1999, s. 43).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Polsko) dne 22. července 2020 – Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty v. D. P.

(Věc C-338/20)

(2021/C 19/19)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Účastníci původního řízení

Obžaloba: Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

Účastník řízení, ve kterém byl uložen trest, jehož výkon je předmětem původního řízení: D. P.

Předběžná otázka

Může orgán vykonávajícího státu v případě, kdy je odsouzenému doručeno rozhodnutí o uložení peněžitého trestu, aniž je zajištěn jeho překlad do jazyka, kterému adresát rozumí, odmítnout na základě ustanovení provádějících čl. 20 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV ⁽¹⁾ výkon tohoto rozhodnutí vzhledem k porušení práva na spravedlivý proces?

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. 2005, L 76 s. 16)

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie (Polsko) dne 2. října 2020 – Delfarma Sp. z o.o. v. Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

(Věc C-488/20)

(2021/C 19/20)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Delfarma Sp. z o.o.

Žalovaný: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Předběžné otázky

- 1) Brání článek 34 SFEU takové vnitrostátní právní úpravě, podle které platnost povolení k paralelnímu dovozu končí uplynutím jednoho roku od data, kdy končí platnost registrace referenčního léčivého přípravku?
- 2) Může vnitrostátní orgán s ohledem na články 34 a 36 SFEU přijmout deklaratorní rozhodnutí, kterým konstatuje, že platnost registrace léčivého přípravku uváděného na trh v rámci paralelního dovozu ze zákona končí, a to jen z důvodu uplynutí doby stanovené zákonem a počítané od data, kdy končí platnost registrace referenčního léčivého přípravku, aniž posoudí důvody skončení platnosti [registrace] uvedeného přípravku a další podmínky uvedené v článku 36 SFEU a související s ochranou zdraví a života lidí?
- 3) Postačuje k přijetí deklaratorního rozhodnutí konstatujícího konec platnosti povolení k paralelnímu dovážení léčivého přípravku skutečnost, že paralelní dovozci jsou osvobozeni od povinnosti periodicky předkládat aktualizované zprávy o bezpečnosti, takže dotýčný orgán nemá k dispozici aktuální údaje o posouzení poměru prospěšnosti a rizik plynoucích z farmakoterapie?

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Oberster Gerichtshof (Rakousko) dne 6. října 2020 – ÖBB-Infrastruktur Aktiengesellschaft v. Lokomotion Gesellschaft für Schienentraktion mbH

(Věc C-500/20)

(2021/C 19/21)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberster Gerichtshof